

Sygnatura akt XVIII C 1329/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 1grudnia 2016r

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Iwona Godlewska

Protokolant:sekretarz sądowy Iwona Kucemba

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta P.

przeciwko Przedsiębiorstwu Usługowo – Produkcyjnemu (...) sp. z o.o. w P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 102.836,20 zł (sto dwa tysiące osiemset trzydzieści sześć zł i dwadzieścia gr) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

a) 102.836,20 zł od dnia 17.07.2015 r. do dnia 31.03.2016 r.

b) 119.489,15 zł od dnia 1.04.2016 r. do dnia 2.05.2016 r.

c) 114.489,15 zł od dnia 3.05.2016 r. do dnia 31.05.2016 r.

d) 112.836,20 zł od dnia 1.06.2016 r. do dnia 12.07.2016 r.

e) 107.836,20 zł od dnia 15.07.2016 r. do dnia zapłaty;

1. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

2. oddala wniosek pozwanego o rozłożenie na raty świadczenia zasądzonego w punkcie 1 wyroku;

3. kosztami procesu obciąża w całości pozwanego i z tego tytułu:

a) zasądza od pozwanego na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

b) nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 6.225 zł tytułem nieuiszczonego wpisu od pozwu, od którego powód był zwolniony.

SSO Iwona Godlewska

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa Prezydent Miasta P. reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, pozwem z dnia 31 marca 2016 r. wniósł o orzeczenie nakazem w postępowaniu upominawczym, że pozwany Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. ma zapłacić powodowi kwotę 127.623,08 zł z następującymi ustawowymi odsetkami :

- od kwoty 124.489,15 zł od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- od kwoty 1.861,01 zł od dnia 18 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- od kwoty 784,33 zł od dnia 23 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- od kwoty 4,74 zł od dnia 23 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- od kwoty 208,90 zł od dnia 27 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- od kwoty 274,95 zł od dnia 26 lutego 2016 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,

a począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od wszystkich wymienionych kwot, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa według norm przepisanych. W przypadku wniesienia sprzeciwu powód wniósł o zasądzenie od pozwanego wskazanej wyżej kwoty z ustawowymi odsetkami od wskazanych powyżej kwot oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jest właścicielem nieruchomości położonych w P., których użytkownikiem wieczystym jest pozwany. Na mocy ugody zawartej w dniu 9 lipca 2015 r. przed Sądem Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie I C 691/15 strony uzgodniły wysokość opłaty rocznej za rok 2010, 2011 oraz 2012 i następne do kolejnej aktualizacji. Powód w uzasadnieniu wyjaśnił skąd wynika kwota główna opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego oraz wysokość żądanych odsetek.

Pismem z dnia 1 czerwca 2016 r. powód ograniczył powództwo o kwotę 10.000 zł i jednocześnie wniósł o zasądzenie kwoty głównej 114.489,15 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 124.489,15 zł od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 marca 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,
- od kwoty 119.489,15 zł od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 2 maja 2016 r.,
- od kwoty 114.489,15 zł od dnia 3 maja 2016 r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Powód w treści pisma wskazał, że pozwany w dniach 31 marca 2016 r. oraz 2 maja 2016 r. wpłacił kwoty po 5.000 zł tytułem zaległej opłaty za użytkowanie wieczyste, a ponadto wyjaśnił sposób zarówno co do dat jak i kwot uiszczenia zaległości przez pozwanego i rozliczonego przez powoda.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 24 czerwca 2016 r. Sąd zobowiązał pozwanego do zapłaty żądanej pozwem i zmodyfikowanej pismem z dnia 1 czerwca 2016 r. kwoty z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania, a w pozostałym zakresie umorzył postępowanie.

W sprzeciwie wniesionym w dniu 15 lipca 2016 r. pozwany zaskarżył nakaz zapłaty zarówno co do wysokości głównej jak i roszczenia odsetkowego. Wskazał, że pismem z dnia 15 września 2015 r. zwrócił się do Urzędu Miasta P. do Wydziału Gospodarki Nieruchomościami z prośbą o wyrażenie zgody na spłatę powstałego zadłużenia w ratach, jednakże nie uzyskali takiej zgody. Pozwany podniósł, że nie jest w stanie uregulować jednorazowo żądanej przez powoda kwoty. Ponadto pozwany wskazał, że w dniach 31 maja, 12 lipca oraz 14 lipca 2016 r. dokonał 3 wpłat po 5.000 zł na rzecz powoda i nie zostały te płatności umniejszone wobec zobowiązania głównego.

Pismem z dnia 9 listopada 2016 r. powód ograniczył powództwo o kwotę 15.000 zł i zrzekł się roszczenia do tej kwoty oraz cofnął powództwo:

- co do kwoty 1.861,01 zł stanowiącej odsetki z tytułu nieterminowej wpłaty opłaty za rok 2014,

- co do kwoty 784,33 zł stanowiącej odsetki z tytułu nieterminowej wpłaty opłaty za rok 2015,
- co do kwoty 701,71 zł stanowiącej odsetki z tytułu nieterminowej wpłaty opłaty za rok 2010,
- co do kwoty 11.652,95 zł stanowiącej zaległość z tytułu kwoty głównej opłaty za rok 2011.

Ostatecznie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 102.836,20 zł wraz z odsetkami:

- od kwoty 124.489,15 zł od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 marca 2016 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,
- od kwoty 119.489,15 zł od dnia 1 kwietnia 2016 r. do dnia 2 maja 2016 r.,
- od kwoty 112.836,20 zł od dnia 3 maja 2016 r. do dnia 31 maja 2016 r.,
- od kwoty 112.836,20 zł od dnia 1 czerwca 2016 r. do dnia 12 lipca 2016 r.,
- od kwoty 107.836,20 zł od dnia 13 lipca 2016 r. do dnia 14 lipca 2016 r.,
- od kwoty 102.836,20 zł od dnia 15 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Jednocześnie powód podtrzymał żądanie zwrotu kosztów postępowania. Powód wyjaśnił sposób zarachowania wpłat i rozliczenia zobowiązania pozwanego.

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 r. pozwany wniósł o rozłożenie należności na raty po 10.000 zł miesięcznie, począwszy od grudnia 2016 r. Pozwany nie kwestionował pozostałej do zapłaty należności wskazanej w piśmie powoda z dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości położonych w P. przy ul. (...), obejmujące: działkę nr (...), położoną w obrębie ewidencyjnym R., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), działkę nr (...), położoną w obrębie ewidencyjnym R., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), działkę nr (...), położoną w obrębie ewidencyjnym R., dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Księgi wieczyste dla wskazanych działek prowadzone są przez Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu. W/w nieruchomości są własnością Skarbu Państwa.

dowód: odpisy zupełne KW k. 6-32

Pismem z dnia 26 listopada 2009 r. powód wypowiedział pozwanemu obowiązującą opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego wszystkich działek w wysokości 14.863,26 zł, oferując nową opłatę w wysokości 61.129,98 zł.

dowód: pismo z 26.11.2009 r. k. 36

W toku postępowania sądowego prowadzonego przed Sądem Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt I C 691/15, strony zawarły w dniu 9 lipca 2015 r. ugodę, na mocy której ustalono, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego dla przedmiotowych działek, uiszczana przez powoda wynosi:

- za rok 2010 kwotę 29.726,52 zł,
- za rok 2011 kwotę 34.863,26 zł,
- za rok 2012 do chwili kolejnej aktualizacji kwotę 40.000 zł.

Wobec zawarcia przez strony ugody, Sąd postanowieniem z dnia 9 lipca 2015 r. umorzył postępowanie. Postanowienie o umorzeniu postępowania uprawomocniło się w dniu 17 lipca 2015 r.

dowód: postanowienie z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. akt I C 691/15 k. 33, protokół z dnia 9 lipca 2015 r. sporządzony w sprawie o sygn.. akt I C 691/15 k. 34-35

Pozwany pomimo zawartej ugody nie uregulował zobowiązania z tytułu użytkowania wieczystego dla poszczególnych działek w latach 2010-2015, oprócz wówczas obowiązującej wysokości opłaty w kwotach po 14.863,26 zł za lata 2010-2015. Pozwany nie uregulował różnicy pomiędzy dotychczasową a zaktualizowaną opłatą.

Pismem z dnia 20 stycznia 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 137.918,82 zł (należność główna wraz z ustawowymi odsetkami). Ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty zostało przez pozwanego odebrane w dniu 26 stycznia 2016 r. Pozwany w wyznaczonym terminie 14 dni nie uregulował zobowiązania.

dowód: rozliczenie pozwanego k. 37, pismo z dnia 20 stycznia 2016 wraz z dowodem doręczenia k. 38-39

Aktualna wysokość zobowiązania pozwanego wobec powoda z tytułu zaległej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości wynosi 102.836,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

dowód: bezsporne

Pozwany Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. w 2015 r. uzyskał kredyt od Fundacji przedsiębiorczości na budynek innowacyjny. Miesięczna rata kredytu wnosi 20.000 zł. Wcześniej spółka zakupiła nieruchomości – ok. 1.200 metrów użytkowych, które zostały przeznaczone na biura. Od października 2016 r. pozwany prowadzi w wyremontowanym budynku hotel, który mieści się w siedzibie spółki przy ul. (...) w P.. Dochody z działalności hotelu dopiero się kształtują.

Spółka uzyskuje dochody z tytułu czynszów najmu i za hotel. Miesięcznie spółka z tytułu czynszu osiągała dochód w wysokości 35.000 zł. W chwili obecnej spółka osiąga przychód w wysokości ok. 80.000 zł miesięcznie. Pozwany ponosi koszty eksploatacji w wysokości ok. 15.000 – 18.000 zł, leasingu na wyposażenie hotelu, kredytu, wynagrodzenia 7 pracowników. Po odliczeniu wszystkich kosztów spółce pozostaje około 20.000 – 25.000 zł dochodu.

dowód: zeznania członka zarządu pozwanej spółki (...) k. 90-91

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do następujących wniosków:

Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w aktach sprawy dokumenty urzędowe, albowiem zostały sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy w zakresie ich działania.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zgromadzone w aktach sprawy dokumenty prywatne, albowiem ich wiarygodność, a tym samym moc dowodowa, nie została przez strony skutecznie zakwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw do uczynienia tego z urzędu.

Zeznania członka zarządu pozwanej spółki (...) Sąd uznał za wiarygodne. K. D. zeznawał na okoliczność sytuacji finansowej pozwanego i zasadności wniosku o rozłożenie świadczenia na raty. Jego zeznania były logiczne, rzeczowe i zrozumiałe. W świetle złożonych zeznań, brak było jednak przesłanek do stwierdzenia, aby sytuacja finansowa pozwanego była na tyle trudna, aby zaległe świadczenie rozłożyć na raty.

Sąd zważył co następuje:

Analiza całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła Sądowi na uznanie, że żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie.

Powód domagał się zapłaty z tytułu zaległości w opłatach rocznych za nieruchomości oddane w użytkowanie wieczyste pozwanemu.

Zgodnie z art. 238 k.c. wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. Przy czym wymaga podkreślenia, że szczegółowe zasady ustalania wskazanej opłaty, w tym jej aktualizacji zostały uregulowane w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (j.t.Dz.U.2015.1774 ze zm.; dalej jako u.g.n.).

Zgodnie z 71 ust. 1 u.g.n., za oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste pobiera się pierwszą opłatę i opłaty roczne. Zgodnie zaś z art. 77 ust. 1 u.g.n. wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a tego artykułu, podlega aktualizacji nie częściej niż raz na 3 lata, jeżeli wartość tej nieruchomości ulegnie zmianie. Zaktualizowaną opłatę roczną ustala się, przy zastosowaniu dotychczasowej stawki procentowej, od wartości nieruchomości określonej na dzień aktualizacji opłaty.

Wysokość opłaty rocznej nie była sporna. Wysokość zaległego zobowiązania (różnica pomiędzy dotychczasową a zaktualizowaną opłatą, ustalona na podstawie ugody z dnia 9 lipca 2015 r.) z tytułu opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nie była przez pozwanego kwestionowana.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w pkt 1 sentencji wyroku, zasądzając na rzecz powoda całą żadaną pozwem kwotę wraz ze skapitalizowanymi odsetkami za opóźnienie w płatności tych opłat oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Zgodnie bowiem z treścią art. 481 § 1 k.c. wierzyciel może żądać odsetek w sytuacji, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. Powód wystąpił z żądaniem, by Sąd zasądził skapitalizowane odsetki ustawowe od kwot opłaty rocznej (różnicy tych kwot, ustalonych ugodą z dnia 9 lipca 2015 r., nie uiszczonych w określonej bądź żadnej części przez pozwanego) od dnia 17 lipca 2015 r. – uprawomocnienia się ugody oraz od dat wyszczególnionych przez powoda. Sąd uznał to żądanie za uzasadnione i zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwot dochodzonych pozwem. Sąd w tym miejscu wskazuje, że przez przeoczenie nie objął wyrokiem całości żądania wskazanego w piśmie powoda z dnia 9.11.2016 r. i w tym zakresie, zgodnie z wnioskiem powoda z dnia 9.12.2016 r. o uzupełnienie wyroku, wniosek ten rozpozna na rozprawie wyznaczonej na dzień 9.02.2017 r.

Pismem procesowym z dnia 1 czerwca 2016 r. powód cofnął żądanie co do kwoty 10.000 zł z uwagi na uregulowanie należności w tej kwocie przez pozwanego. Następnie pismem z dnia 9 listopada 2016 r. powód cofnął żądanie o dalszą kwotę 15.000 zł, która również została uiszczona przez pozwanego w trakcie postępowania sądowego. Powód co do łącznej kwoty 25.000 zł zrzekł się roszczenia. Pozwany nie kwestionował pomniejszonej o 25.000 zł należności, którą powinien uiścić na rzecz powoda. Sąd w pkt 2 wyroku w oparciu o art. 355 § 1 w zw. z art. 203 § 1 i 3 k.p.c. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie – co do cofniętego powództwa.

Pozwany wystąpił z wnioskiem o rozłożenie świadczenia na raty, uzasadniając to trudną sytuacją finansową.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzzonego świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu J. Gudowskiego) (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 35; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422).

W judykaturze przyjmuje się, iż przepis art. 320 k.p.c. upoważnia sąd orzekający do wzięcia pod rozwagę przy wydawaniu wyroku, czy jego orzeczenie będzie mogło być wykonane bez potrzeby przeprowadzania egzekucji, zwłaszcza czy pozwany będzie w stanie spełnić zasądzone świadczenie jednorazowo. Przesłanką zastosowania

tego przepisu jest ustalenie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony; decydują o tym okoliczności konkretnej sprawy. W zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzonego świadczenia. Przyjmuje się, że np. za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której pozwany uznaje powództwo i podnosi, że niuregulowanie długu jest spowodowane wyłącznie jego złą sytuacją majątkową. Rozważając rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, sąd orzekający nie może jednak nie brać pod rozwagę sytuacji wierzyciela. Również jego trudna sytuacja majątkowa może bowiem co do zasady przemawiać przeciwko rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty, ponieważ sąd nie powinien działać z pokrzywdzeniem wierzyciela (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 409/14, LEX nr 1677131).

Instytucja rozłożenia na raty zasądzonego świadczenia stanowi rozwiązanie mające służyć interesowi dłużnika, który z powodów przez siebie niezawinionych nie jest w stanie jednorazowo uczynić zadość spełnieniu zasądzonego świadczenia, natomiast spłata ratalna lub w późniejszym terminie będzie dla nich realnie dogodniejsza. Podkreślić jednak należy wyjątkowość regulacji art. 320 k.p.c. oraz obowiązek sądu brania pod uwagę nie tylko sytuacji dłużnika, ale również interesów wierzyciela. Wskazać też trzeba na istotne znaczenie dla korzystania z tej nadzwyczajnej instytucji, charakteru zasądzanego świadczenia, tak by nie premiować dłużników niesolidnych i nie dających gwarancji, że należności, mimo rozłożenia na raty, nie będą realizowane (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 września 2016 r., I ACa 188/16, LEX nr 2138307).

W ocenie Sądu nie było podstaw do uwzględnienia żądania rozłożenia należności na raty. Pozwany nie wykazał, iż nie jest w stanie świadczyć zobowiązania z uwagi na swą sytuację ekonomiczną. Ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że pozwana spółka wykazuje płynność finansową. Nie wskazano, aby pozwany posiadał niuregulowane zobowiązania finansowe czy też działalność przynosiła straty. Co więcej członek zarządu K. D. wskazał, że w 2015 r. spółka uzyskała kredyt na modernizację budynku, w którym od października 2016 r. prowadzony jest hotel. Tym samym pozwany uzyskuje dodatkowy dochód, który nie jest na razie możliwy do określenia z uwagi na krótki okres prowadzenia działalności w branży hotelarskiej. Doświadczenie życiowe wskazuje, że usługi hotelarskie są dochodową branżą i pozwany może liczyć na godziwe zyski. Ponadto pozwany uzyskuje dochód z czynszu najmu. Aktualnie uzyskuje ze swojej działalności przychód w wysokości 80.000 zł miesięcznie, a po odliczeniu kosztów uzyskania przychodu i raty kredytu w wysokości 20.000 zł pozostaje pozwanemu ok. 20.000 – 25.000 zł miesięcznie. Dochody pozwanego z tytułu prowadzonej działalności pozwalają na regulowanie zobowiązań. Kondycja finansowa spółki jest dobra. Sąd miał na uwadze również fakt, że pozwany od kilku lat wiedział, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości będzie wyższa niż dotychczas uiszczana, bowiem pismem z dnia 26 listopada 2009 r. powód wypowiedział pozwanemu obowiązującą opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego wszystkich działek w wysokości 14.863,26 zł, oferując nową opłatę w wysokości 61.129,98 zł. Pozwany nie uiszczał zaproponowanej przez powoda wyższej opłaty, a dopiero w dniu 9 lipca 2015 r. strony doszły do porozumienia i ustaliły wysokość opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste. Zatem pozwany wiedział, że będzie ona wyższa i zobowiązany zostanie do jej uiszczenia również za okres od 2010 r., nie znał tylko dokładnej wysokości, co nie zmienia faktu, że pozwany mógł się przygotować pod względem ekonomicznym do jej uregulowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w punkcie 3 wyroku oddalił wniosek pozwanego o rozłożenie na raty świadczenia zasądzonego w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.). Wobec przegrania przez pozwanego sprawy, Sąd obciążył go kosztami procesu zasądził od pozwanego na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powoda oraz na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 6.225 zł tytułem nieuiszczonego wpisu od pozwu, od którego powód był zwolniony z mocy ustawy.

SSO Iwona Godlewska